

Poglavlje 12.

SOCIOKULTURNE VRIJEDNOSTI, GOSPODARSKA RAZVIJENOST I POLITIČKA STABILNOST KAO ČIMBENICI POVJERENJA U EUROPSKU UNIJU*

Ivan Rimac

Institut za društvena istraživanja "Ivo Pilar"

Zagreb

Aleksandar Štulhofer

Filozofski fakultet

Zagreb

SAŽETAK

Rad nudi usporednu empirijsku analizu društvenih vrijednosti u Hrvatskoj, Europskoj uniji (EU), zemljama pristupnicama prvog kruga te u skupini europskih zemalja izvan EU-a. Na temelju analiza podataka dobivenih međunarodnim istraživanjem Europske studije vrijednosti, provedenim krajem 90-ih na nacionalnim uzorcima većine europskih zemalja, autori nastoje odrediti razlike u zastupljenosti postmaterijalističkih vrijednosti i obujmu društvenog kapitala. Cilj je utvrditi gdje se, kada je riječ o društvenim vrijednostima, Hrvatska trenutačno nalazi, te tako ocrtati njezinu (ne)spremnost za uključivanje u EU. U drugome dijelu rad donosi usporednu analizu čimbenika koji utječu na razinu povjerenja javnosti u EU.

** Autori su ravnopravno sudjelovali u izradi rada. Zahvaljujemo anonimnom recenzentu na komentarima i prijedlozima kojima je ispravljen barem dio nedostataka.*

Ključne riječi:

sociokulturne vrijednosti, postmaterijalizam, društveni kapital, tranzicijski troškovi, povjerenje u Europsku uniju, Hrvatska

UVOD

Prema podacima Ministarstva za europske integracije (<http://www.mei.hr>), većina građana Hrvatske priželjkuje ulazak u EU. Premda se 2003. godine postotak onih koji zastupaju potrebu ulaska u EU neznatno smanjio u odnosu na 2000. godinu (74% spram 78%), gotovo tri četvrtine ispitanika smatra da bi takav razvoj događaja bio pozitivan. Je li riječ isključivo o procjeni osobnog boljitka koja zanemaruje moguće učinke integracije na zemlju u cjelini? Podaci upućuju na logičnu povezanost procjene osobne i nacionalne koristi od priključenja EU. Tako 66% građana kao učinak očekuje viši životni standard, a čak 75% opći napredak.

Cilj ovoga rada jest prikazati koliko je Hrvatska, u vrijednosnom smislu, daleko ili blizu EU. Zanima nas koliko su vrijednosti koje smatramo razvojno poticajnim zastupljene u Hrvatskoj, u odnosu prema EU, odnosno koliko je EU različit od nas. Veličina je razlika, naime, važna kako za zemlju koja želi postati članicom (veće razlike podrazumijevaju veće teškoće prilagođivanja sustava normama EU-a), tako i za one koji odlučuju o primanju novih članica. Primjer posljednjeg argumenta prigušeni su glasovi koji Tursku kao muslimansku zemlju ocjenjuju vrijednosno neusklađivom s europskom tradicijom.

Kako bismo usporedbu učinili što jasnijom, zastupljenost određenih vrijednosti odnosno vrijednosnih sklopova prikazujemo u tri skupine zemlja: u članicama EU-a, novim članicama EU-a (tzv. zemljama pristupnicama) i zemljama koje nisu dio EU-a. U empirijskim analizama koje slijede krećemo od pretpostavke da se individualne vrijednosti koje zahvaćaju društvenu, političku i gospodarsku dimenziju mogu sažeto prikazati (Štulhofer i Rimac, 2002; Fuchs & Klingemann, 2002), tj. analizirati pomoću tri teorijska modela. Prvi od njih, *teorija postmaterijalizma*, opisuje globalnu vrijednosnu promjenu s materijalističkih na postmaterijalističke vrijednosti, a drugi, *teorija društvenog kapitala*, propitkuje društvenu koheziju, povjerenje i kooperativnost. Treći model u raspravu uvodi specifičnost procesa postkomunističke tranzicije (Štulhofer, 2000). Dosadašnja su istraživanja (Inglehart, 1997; Putnam, 1993; Torsvik, 2000) upozorila na pozitivnu poveza-

nost postmaterijalizma i društvenog kapitala s gospodarskim rastom i političkim razvojem.

Budući da u radu želimo ocrtati i mjere koje mogu potaknuti vrijednosnu konvergenciju, u drugome dijelu teksta prikazujemo analizu strukture povjerenja u EU. U tom dijelu nastojimo identificirati političke, gospodarske i društvene prediktore povjerenja u EU, što nam omogućuje izvođenje preporuka vezanih uz pripreme za pridruživanje.

TEORIJSKI OKVIR: TRI MODELA

Važnost kulture, specifičnih društvenih vrijednosti, institucija i običaja (tradicija) za gospodarski rast i politički razvoj više nije upitna. To najbolje pokazuje nedavno pokrenuti razvojni projekt Svjetske banke (*Social Capital for Development*; <http://www.worldbank.org/poverty/scapital>). No pitanje empirijskog mjerenja društvenih vrijednosti mnogo je složenije i kontroverznije (Grix, 2001). Kako bismo izbjegli zaključivanje na temelju jednostavnih pokazatelja, poput pitanja: "Podržavate li demokraciju?", koji zanemaruju probleme različitog razumijevanja demokracije i konformiranja društvenim očekivanjima, analizu zastupljenosti specifičnih vrijednosti temeljimo na dva teorijska konstrukta. Svaki od njih međusobno je povezani sklop političkih, gospodarskih i sociokulturnih vrijednosti.

Model postmaterijalističke promjene

Model društvene promjene koji je predložio američki politolog Ronald Inglehart jedna je od teorijski najelegantnijih i empirijski najistraženijih teorija globalizacije (Abramson & Inglehart, 1995; Inglehart, 1997). Model polazi od pretpostavke da društveni razvoj nije kaotičan ili slučajan proces, već je neraskidivo povezan sa specifičnom strukturom vrijednosti (Inglehart, 1995). Premda tvrdnja da se sociokulturne vrijednosti grupiraju u koherentne sklopove – vrijednosne orijentacije – nije nova, inovativnost Inglehartova modela temelji se na tezi prema kojoj su vrijednosne orijentacije i posljedica i uzrok gospodarskoga i političkog razvoja. Na taj način velika međusobna sličnost postoji unutar skupine razvijenih zemalja i unutar skupine nerazvijenih zemalja, no ne i između njih. Inglehartove se pretpostavke, lako je uočiti, temelje na modernizacijskoj teoriji i postuliraju predvidivost razvoja.

Kada govori o vrijednosnim orijentacijama, Inglehart ih razlikuje tri: tradicionalnu, modernu i postmodernu. Posljednje dvije su globalne posljedice industrijske, odnosno postindustrijske revolucije. Kada je riječ o postmodernoj vrijednosnoj orijentaciji, njezin se početak obično smješta u šezdesete godine prošlog stoljeća, kada je u razvijenim zemljama Zapada počela *postmoderna tranzicija*, obilježena širenjem tzv. postmaterijalističkih vrijednosti. *Tablica 1.* sažeto prikazuje opisanu transformaciju vrijednosti. Na mikrorazini najnovije se promjene iskazuju u porastu broja postmaterijalista, osobito u mlađim generacijama (Abramson i Inglehart, 1995; Inglehart, 1997). Istodobno je zamjetan pad popularnosti materijalističkih vrijednosti, dominantnih u modernim industrijskim društvima.

Tablica 1. Materijalističke i postmaterijalističke vrijednosti

	Moderna društva (dominacija materijalističkih vrijednosti)	Postmoderna društva (dominacija postmaterijalističkih vrijednosti)
Temeljni društveni cilj	gospodarski rast i politička stabilnost	razvoj ljudskih prava i sloboda
Osobni ciljevi	maksimiziranje kori- sti; rast kupovne moći	maksimiziranje osobnosti; razvoj identiteta
Središnji društveni autoritet	racionalno-legalni (zakoni)	samoregulacija

Čime je uvjetovan postmaterijalistički razvoj? Prema Inglehartu, riječ je poglavito o posljedicama rasta blagostanja. Odnos između dominantnih društvenih vrijednosti i razine društvene razvijenosti, primarno iskazane u životnom standardu, Inglehart definira dvjema međusobno povezanim hipotezama (Inglehart, 1995). Prva od njih, *hipoteza o oskudici*, ističe uvjetovanost individualnih preferencija socioekonomskom situacijom. U oskudici prevladavaju egzistencijalni motivi, u obilju oni koji ih transcendiraju. *Hipoteza o socijalizaciji* nudi, pak, mehanizam usvajanja vrijednosti, ističući presudni utjecaj procesa rane socijalizacije. Tako odrastanje u stabilnom okružju, sigurnosti i blagostanju potiče usvajanje i razvoj postmaterijalističkih vrijednosti. Važnost postmaterijalističke vrijednosne orijentacije iskazuje se u novim civilnim inicijativama, rastu ekološke osjetljivosti, sve većoj toleranciji, multikulturalnosti i kozmopolitizmu, sve jačem naglasku na ljud-

skim pravima i osobnim identitetima, snaženju ideje samoregulacije i odbacivanju klasičnih političkih ideologija.ⁱ U tom smislu, očekivanje je modela da će potpora EU odražavati rasprostranjenost postmaterijalističkih, transnacionalnih, vrijednosti u nacionalnoj populaciji.ⁱⁱ

Teorija društvenog kapitala

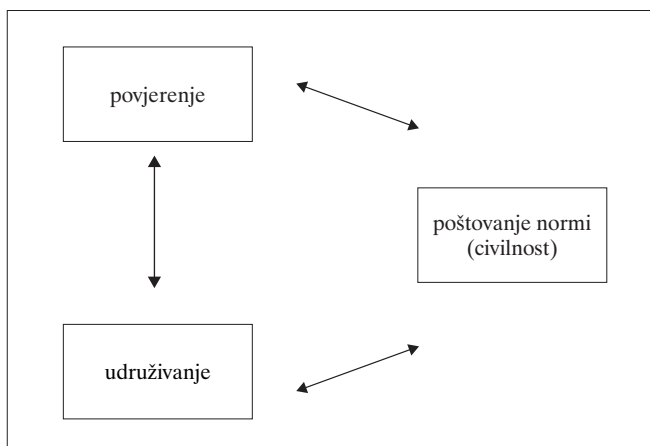
Ideja društvenog kapitala vjerojatno je najpopularnija od svih koje su se tijekom prošlog desetljeća pojavile u društvenim znanostima (Grix, 2001; Hospers i Van Lochem, 2002).ⁱⁱⁱ Razlog tome valja potražiti u nezadovoljstvu prediktivnim mogućnostima klasične teorije modernizacije, prema kojoj se rast i razvoj temelje na univerzalnim, racionalnim, institucijama. Protivno tom postulatu, niz je istraživanja upozorio na medijacijsku “ulogu kulture” koja u nekim slučajevima podupire, a u drugima onemogućuje ili koči razvoj. Specifične norme i običaji (kolektivne navike) mogu, iza fasade formalnih institucija, tržišno i demokratsko natjecanje pretvoriti u ruglo. Posljedica nepovoljne kulturne matrice jest kronično gospodarsko, političko i društveno zaostajanje (Štulhofer, 2001:53-78). Prvo se iskazuje u nedostatku rasta, drugo u trajnoj političkoj nestabilnosti i nedemokratskim postupcima, a posljednje u općem nepovjerenju, cinizmu, oportunističkom i visokoj razini društvene patologije.

Što je temeljno obilježje povoljne kulturne matrice? Prema teoretičarima društvenog kapitala (Coleman, 1990; Putnam, 1993; Toršvik, 2000; Fukuyama, 2000), njezina su obilježja međusobno povjerenje, općeprihvaćene norme kooperativnosti i društvena umreženost, odnosno povezanost članova zajednice. Prema utjecajnoj Putnamovoj (1993) studiji razvoja Italije, cjelina tih obilježja – društveni kapital^{iv} – generator je gospodarskog razvoja i političke stabilnosti. Za razliku od zatvorenog kruga nerazvijenosti, u sredinama bogatim društvenim kapitalom na djelu je pozitivna razvojna petlja: kulturne navike “proizvođa” blagostanje, koje zatim reproducira te iste navike.

Empirijski, društveni se kapital sastoji od tri dimenzije (sl. 1). Prva od njih, *povjerenje*, označava inicijalnu spremnost na suradnju – ne samo s članovima obitelji ili znancima (Fukuyama, 1995; Myszal, 1996). Druga dimenzija, *udruživanje*, usko je povezana s prvom. Udruživanje i pripadajuće kolektivne akcije omogućuju neposredno iskustvo suradnje i njezinih prednosti, kao što je ostvarivanja interesa koji su izvan dometa individualne akcije. Društveno povezivanje ili *umrežavanje*

tako djeluje kao “mala škola” povjerenja i suradnje. Posljednja dimenzija, *poštovanje normi* ili *civilnost*^v, istodobno je rezultat djelovanja prvih dviju dimenzija i njihov potporanj.

Slika 1. Struktura sociokulturnog kapitala

Kakav odnos između društvenog kapitala i povjerenja u EU predviđa taj model? Premda teorijska veza nije jasno izražena kao u postmaterijalizmu, valjalo bi očekivati da će količina socijalnog kapitala pozitivno utjecati na viđenje EU-a, kako zbog njezina poticanja društvene i gospodarske suradnje, tako i zbog koristi vezanih za mogućnost šireg umrežavanja. No moguće je i alternativno tumačenje. Doživljava li se proces europske integracije, te time institucije i praksa EU-a, kao prijetnja uspostavljenim – lokalnim i nacionalnim – mrežama (McLaren, 2002), socijalni će kapital biti negativno koreliran s povjerenjem u EU.

Model situacijske reakcije

Činjenica je da ni model postmaterijalizma ni teorija društvenog kapitala ne uzimaju u obzir tranzicijske specifičnosti europskih postkomunističkih zemalja. Unutar univerzalističkih postavki Inglehartove teorije sociokulturne specifičnosti u najboljem slučaju imaju sekundarno značenje i odgovorne su za kratkotrajne oscilacije u općem trendu postmaterijalizacije (Inglehart, 1995). U drugom modelu kulturna je specifičnost centralna, ali isključivo u kvantitativnom smislu (Putnam,

1993). Zemlje je tako moguće razlikovati prema *količini*, ali ne i *tipu* društvenog kapitala. Smatrajući da oba modela zanemaruju tranzicijske specifičnosti postkomunizma, procesa tako važnoga za zemlje srednje, južne i jugoistočne Europe, u teorijski smo okvir rada odlučili uključiti i treći eksplanatorni model. Njegova je uloga pridonijeti tumačenju strukture povjerenja u EU, tj. objasniti važnost tzv. situacijski induciranih prepreka.

Model situacijske reakcije (Štulhofer, 2000:149-177) pretpostavlja da u trenucima krupnih društvenih promjena percepcija-i-ocjena trenutačnih gospodarskih, političkih i društvenih uvjeta determinira dominantne vrijednosti. Primjerice, uočavanje brojnih nepravdnosti, nepravilnosti i zlouporaba tijekom procesa gospodarskih i političkih promjena – te, osobito, njihova nesankcioniranja – rezultirat će širenjem cinizma i oportunitizma. Polazeći od definicije postkomunizma kao fundamentalne promjene gospodarskoga, političkoga i društvenog života, popraćene golemim tranzicijskim troškovima (kolektivnim i individualnim), model predviđa da će na percepciju EU-a znatno utjecati ispitnikova procjena dosadašnjeg tijeka tranzicijskih procesa. S obzirom na to da građani zemalja koje ne pripadaju EU po pravilu znaju vrlo malo o institucijama i djelovanju EU-a, njihova će procjena EU-a biti odraz procjene djelotvornosti relevantnih domaćih institucija (Anderson, 1998).

METODOLOGIJA

Uzorak

U analizama se koristimo podacima prikupljenima u trećem valu istraživanja Europska studija vrijednosti (EVS; *European Values Survey*), projekta koji je započeo 1980. godine kao sustavno praćenje vrijednosnih (religijskih, moralnih, radnih, političkih i socijalnih) orijentacija građana u više europskih zemalja. Početno mjerenje u deset zapadnoeuropskih zemalja iz 1981. prošireno je u idućim mjerenjima 1990. i 1999/2000. na trideset i tri zemlje. Stoga su podaci prikupljeni 1999/2000. dobra osnova za usporedbu vrijednosti i stajališta u različitim europskim zemljama. U svim je zemljama primijenjen jedinstveni anketni upitnik, koji je višestruko provjeren u smislu ekvivalentnosti sadržaja pitanja u njemu. U svakoj je zemlji ispitan probabilistički uzorak stanovništva starijega od 18 godina, a svi su uzorci imali najmanje

1000 ispitanika. Hrvatsku dionicu EVS projekta proveo je istraživački tim okupljen oko projekta *Europska studija vrednota*, koji se provodi na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu pod vodstvom J. Balobana (Rimac i Črpić, 2000).

Provjerama prikupljenih podataka i radom timova iz svih uključenih zemalja, uz posebno angažiranje Istraživačkog centra Sveučilišta u Tilburgu (WORC, Tilburg University) i Centralnog arhiva u Kölnu (Zentral Archiv Köln), podaci su dovedeni na takav stupanj da su moguće komparativne analize zemalja uključenih u projekt. U ovom radu analizirana je četvrta revizija podataka iz istraživanja 1999/2000. godine.

Instrumenti

Dio upotrijebljenih pokazatelja rezultat su sažimanja većeg broja varijabli primijenjenih u Europskoj studiji vrijednosti. Izvedena mjera sklonosti postmaterijalističkim, nasuprot materijalističkim, vrijednosnim orijentacijama uobičajeno je rekodiranje izbora preferiranih ciljeva zemlje koji se pojavljuju u pitanju o postmaterijalističkim orijentacijama. Ispitanicima je ponuđeno da izaberu od četiri ponuđena odgovora (održavanje reda u državi; davanje više prava ljudima da se izjave o važnim vladinim odlukama; borba protiv rasta cijena; zaštita slobode govora) izaberu prvi i drugi najvažniji prioritet za svoju zemlju. Ako su izabrali prvi i treći ponuđeni odgovor, koji opisuju materijalističku orijentaciju, svrstavani su u materijalistički tip orijentacije. Ako su pak izabrali oba odgovora koji upućuju na postmaterijalistička stajališta, svrstani su u postmaterijalistički tip, dok su ispitanici koji su birali jedan materijalistički i jedan postmaterijalistički odgovor svrstavani u mješoviti tip orijentacije. U regresijskoj je analizi primijenjen *indeks postmaterijalizma*, na kojemu veća vrijednost označava veće prihvaćanje postmaterijalističkih vrijednosti.

Indeks oportunitizma formiran je kao prosječna ocjena iskazana na skali od deset stupnjeva za dvije čestice kojima se mjeri stajalište o tome treba li *utajiti porez ako imaš mogućnost i primiti mito na radnome mjestu*. Povezanost među varijablama je umjerena ($r = .38$). Više vrijednosti na skali iskazuju veći oportunitizam.

Indeks povjerenja u institucije političkog sustava zemlje predodčuje aritmetičku sredinu odgovora ispitanika na skali od četiri stupnja, pri čemu su niže vrijednosti obuhvatile potpuno povjerenje, a više vrijednosti potpuno nepovjerenje u procjenjivane institucije. U konačni indeks uvrštene su procjene sljedećih institucija: Crkve, vojske, odgojno-

-obrazovnog sustava, tiska, sindikata, policije, parlamenta, javnih službi, sustava socijalnog osiguranja, zdravstvenog sustava i pravosudnog sustava. Pouzdanost indeksa vrlo je dobra (Cronbach alfa = .83).

Pokazatelj društvene umreženosti, tj. pokazatelj uključenosti građana u civilne inicijative varijabla je kojom se procjenjuje učestalost provođenja vremena "s ljudima u klubovima i dobrovoljnim organizacijama" (NGO). Ispitanicima je bila ponuđena skala sa sljedećim odgovorima: "uopće ne", "nekoliko puta u godini", "jedanput ili dvaput na mjesec" ili "svaki tjedan".

Generalizirano povjerenje mjerili smo sljedećim pitanjem: "Općenito, biste li rekli da se većini ljudi može vjerovati ili da čovjek treba biti oprezan prema ljudima?"

Povjerenje u norme mjereno je posredno, na temelju poimanja ispitanika o poštovanju/kršenju normi u njihovoj okolini. Logika korištenja tog *indeksa percepcije civilnosti* jest: što više drugi poštuju norme, raste motivacija ispitanika/ispitanice da učini isto. Što se više norme krše, ispitanik/ispitanica manje je motiviran činiti suprotno. Vjerojatnost da će akter poštovati norme ovisi, dakle, o njegovoj/njezinoj percepciji relevantnih postupaka drugih. Takva je bihevioralna "strategija" dvostruko racionalna – u *cost/benefit* smislu i društveno (reputacijski). Indeks percepcije civilnosti čine prosječni odgovori ispitanika na deset pitanja o učestalosti kršenja normi u njihovoj zajednici.^{vi} Za odgovore je primijenjena skala s četiri stupnja ("gotovo svi", "mnogi", "neki" i "gotovo nitko"). Pouzdanost indeksa posve je zadovoljavajuća (Cronbach alfa = .80).

Zadovoljstvo razvojem demokracije u zemlji u kojoj ispitanik/ispitanica živi mjereno je odgovorima na pitanje: "Koliko ste zadovoljni razvojem demokracije u svojoj zemlji?" Kao pokazatelj *zadovoljstva vlašću* odnosno ljudima koji vode zemlju i načinom na koji to čine uzeli smo pitanje: "Ljudi imaju različito mišljenje o načinu (sustavu) upravljanja zemljom. Na skali označite svoje mišljenje o tome 'kako stvari stoje'." Ispitanicima je ponuđena skala s deset stupnjeva, od 1 = "vrlo loše" do 10 = "vrlo dobro".

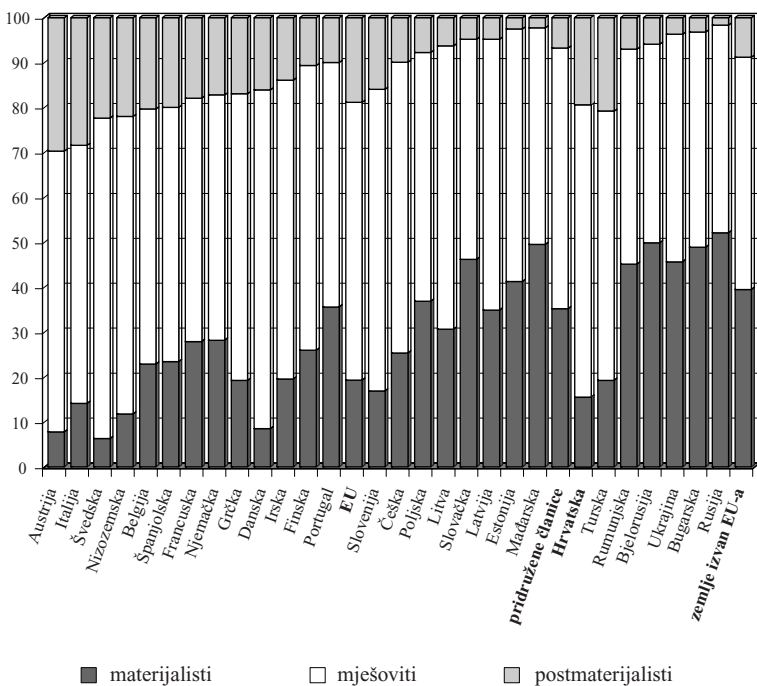
Podaci o BDP-u pojedine zemlje nisu izvorni dio podataka EVS projekta već su dodani naknadno radi procjene učinka gospodarskih uvjeta na stajališta građana.

REZULTATI I: SOCIOKULTURNE RAZLIKE

U ovome odjeljku prikazujemo rezultate statističkih analiza vrijednosnih orijentacija. Prvi dio donosi deskriptivnu analizu zastuplje-

nosti vrijednosnih orijentacija, poglavito postmaterijalističkih vrijednosti i dimenzija društvenog kapitala, u tri skupine zemalja: u članicama EU-a, u zemljama pristupnicama i zemljama koje nisu članice EU-a (uključujući i Hrvatsku). Tu raspravu držimo iznimno važnom u svjetlu budućnosti kolektivnoga europskog identiteta što ga predviđa ideja EU-a. *Europski demos* nije zamisliv, što primjećuje Prentoulis (2001: 196), kao plod zajedničke povijesti ili kulture već isključivo kao proizvod “novooblikovanih političkih vrijednosti”.

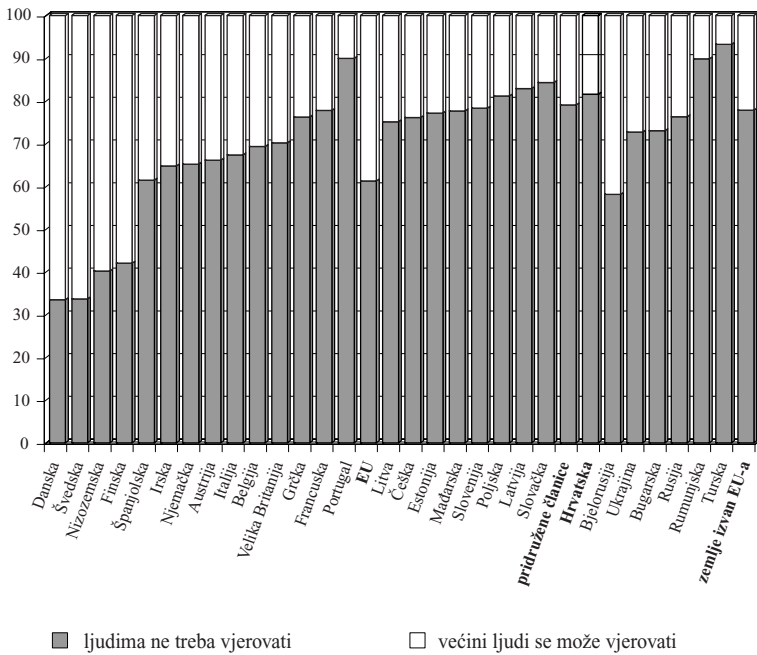
Slika 2. Usporedba udjela osoba materijalističke, postmaterijalističke i mješovite vrijednosne orijentacije u populacijama različitih zemalja (%)

Slika 2. prikazuje rasprostranjenost postmaterijalističkih vrijednosti. Sukladno rezultatima jednog starijeg rada (Inglehart & Baker, 2000), naši podaci pokazuju značajne razlike u zastupljenosti postmaterijalizma između sve tri skupine zemalja ($F=1047.7$; $p<.01$). Prema očekivanju, utemeljenome na Inglehartovoj pretpostavci veze između blagostanja i napuštanja materijalističkih vrijednosti, postmaterijalizam

je najzastupljeniji u zemljama EU-a, a najrjeđi je u skupini zemalja izvan EU-a. No Hrvatska značajno odstupa od prosjeka zemalja izvan EU-a. Lako je uočiti da je razina postmaterijalističkih vrijednosti u Hrvatskoj na razini prosjeka EU-a. Činjenica da isto vrijedi za Tursku i za Sloveniju (unutar zemalja pristupnica) upućuje na kombinaciju gospodarskih (životni standard) i negospodarskih (dugogodišnja izloženost zapadnim utjecajima) izvora postmaterijalizma.

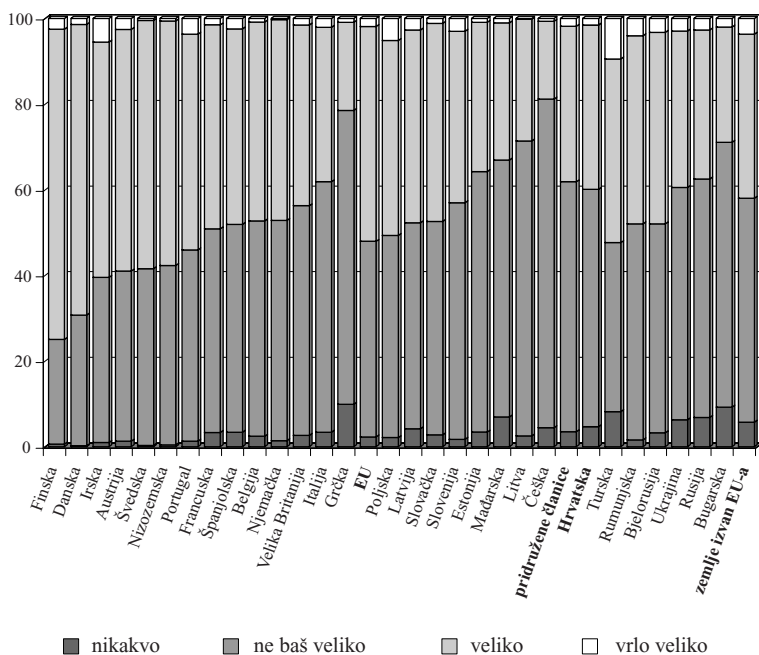
Slika 3. Generalizirano povjerenje prema ljudima u različitim zemljama (%)

Slika 3. prikazuje prvi pokazatelj zastupljenosti društvenog povjerenja, prve od tri dimenzije društvenog kapitala. Riječ je o tzv. generaliziranom povjerenju, odnosno o mjeri inicijalne spremnosti na suradnju s neznancima. Analiza upućuje na različite razine generaliziranog povjerenja ($F=570.01$; $p<.01$). Prema očekivanju, najviša je u zemljama EU-a, bez obzira na velike varijacije unutar skupine. Najveće generalizirano povjerenje u EU nalazimo u zemljama sjeverne Europe (Danskoj, Švedskoj, Nizozemskoj i Finskoj), a najmanje u njezinu mediteranskom dijelu (Portugal, Francuskoj i Grčkoj). Razlika u razini

povjerenja između EU pristupnica i zemalja izvan EU-a nije statistički značajna. Premda je generalizirano povjerenje obilježje većine stanovništva samo u zemljama sjeverne Europe – što upućuje na razmišljanje da bi razlike trebalo koncipirati ponajprije kao razlike u zastupljenosti i intenzitetu nepovjerenja – valja upozoriti da je generalizirano povjerenje u Hrvatskoj dvostruko slabije od prosjeka EU-a.

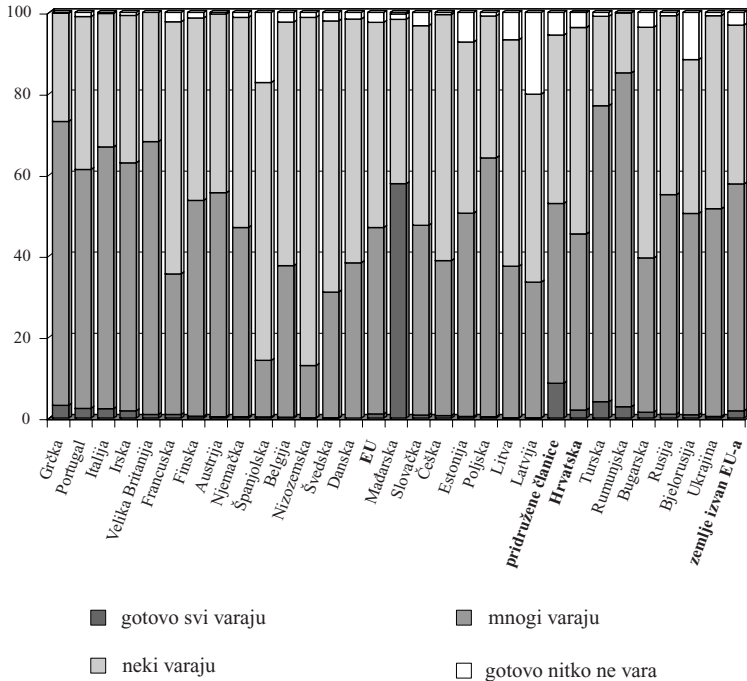
Slika 4. Usporedba povjerenja u političke institucije u različitim zemljama (%)

Drugi pokazatelj društvenog povjerenja jest povjerenje u institucije. Slika 4. predočuje agregiranu razinu povjerenja u jedanaest societalnih institucija. Kao i u prethodnom primjeru, povjerenje je najizrazitije u zemljama EU-a, a zatim slijede zemlje izvan EU-a ($F=239.33$; $p<.01$). Kada je riječ o tom važnom segmentu društvene stabilnosti, povjerenje u Hrvatskoj na razini je prosjeka zemalja pristupnica. Među tim zemljama povjerenje u institucije najveće je u Poljskoj, Litvi, Slovačkoj i Sloveniji, što je, čini se, posljedica gospodarskog rasta (Poljska, Litva), političke stabilnosti (Slovenija) odnosno ukidanja autoritarne vlasti (Slovačka).

Na slici 5. posljednji je pokazatelj društvenog povjerenja, povjerenje u važeće norme. Kao što je već objašnjeno, indeksom percepcije civilnosti, kojim se ovdje koristimo, ne mjeri se povjerenje u norme (i, primjereno tome, njihovo poštovanje) izravno, već neizravno – otkrivanjem *vjerojatnosti* ispitanikova povjerenja u norme. Što je, naime, kršenje normi, prema ispitanikovu mišljenju učestalije, manja je vjerojatnost da će sâm/sâma imati povjerenje u te iste norme. Jedino što, zapravo, pritom pretpostavljamo jest da su ispitanici, barem ograničeno, racionalni, tj. da njihovi postupci nisu neovisni o iskustvu i taktičkom promišljanju istih. U sredini u kojoj se norme ne poštuju, legalističko je ponašanje financijski i reputacijski – izrazito skupo.

Slika 5. Povjerenje u važeće društvene norme – indeks civilnosti (%)

Prema našim rezultatima, percepcija civilnosti najizraženija je u zemljama EU-a, pri čemu je njezina razina najviša u Nizozemskoj, Danskoj i Švedskoj, a najniža u mediteranskom pojasu (Grčkoj, Itali-

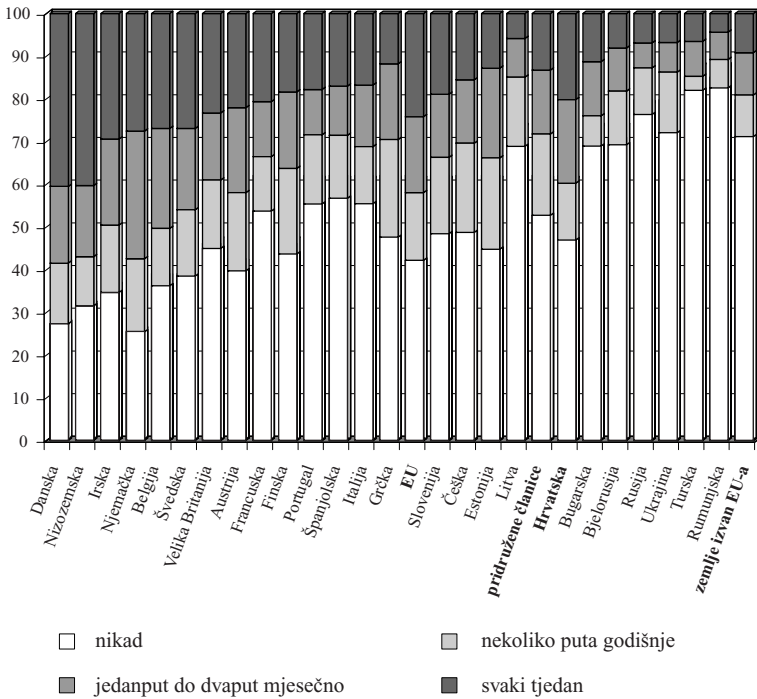
ji i Portugalu). Najviše kršenja normi, tj. najnižu razinu civilnosti, percipiraju ispitanici tranzicijskih društava, podjednako u zemljama pristupnicama i zemljama izvan EU-a.^{vii} Razmotrimo li pobliže grafički prikaz, nepostojanje razlike između zemalja pristupnica i zemalja izvan EU-a (obje se skupine razlikuju od zemalja EU-a / $F=96.2$; $p<.01$ /) posljedica je ekstremno uvriježene percepcije kršenja normi u Mađarskoj. Isključimo li tu zemlju iz analize, razina civilnosti u zemljama pristupnicama postaje statistički značajno viša od zemalja izvan EU-a. U tom je smislu važno naglasiti da je u Hrvatskoj percepcija civilnosti (poštovanja normi) negdje između prosjeka zemalja EU-a i zemalja pristupnica.

Uz povjerenje i poštovanje normi, društvena je umreženost treća i posljednja ključna dimenzija društvenog kapitala. Umjesto uobičajenog načina mjerenja gustoće društvenih mreža, koji se koristi postotkom ispitanika uključenih u neku nevladinu udrugu, ovdje smo se odlučili za drukčiji pristup. Smatrajući da je uvriježeno mjerenje upitne pouzdanosti jer je neosjetljivo na različitu razinu aktivnosti članova (Putnam, 2000), za mjeru umreženosti uzeli smo količinu slobodnog vremena koje ispitanik provodi u aktivnostima udruga kojih je član/članica. Slika 6. prikazuje rezultate usporedne analize vremena provedenoga u civilnim aktivnostima.

Sve tri skupine zemalja razlikuju se prema razini društvene umreženosti ($F=834.63$; $p<.01$). Imajući na umu da je društvena umreženost simptom civilnog društva, poredak je očekivan: gustoća je najveća u zemljama EU-a, a najmanja u zemljama koje ne pripadaju EU. S obzirom na teorijsku i empirijsku povezanost između povjerenja i umreženosti (Fuchs i Klingemann, 2002), nalaz je posve očekivan i naglašava teškoće s kojima se razvoj civilnog društva susreće u društvima deficitarnog povjerenja (Mishler i Rose, 1997).

Kao i u većini prethodnih analiza, Hrvatska se i u tome razlikuje od ostalih zemalja u skupini. Naime, gustoća društvene umreženosti u Hrvatskoj veća je od prosjeka skupine pridruženih članica EU-a. Kako to objasniti? Dva su moguća objašnjenja. Prema prvome, Hrvatska je (kao i Slovenija), za razliku od ostalih postsocijalističkih zemalja, naslijedila kakve-takve temelje civilnog organiziranja – zahvaljujući većoj otvorenosti bivšeg režima – što je omogućilo brži razvoj civilnog sektora. Prema drugom tumačenju, brz razvoj civilnih udruženja ponajprije je posljedica rata, odnosno odgovarajućih lokalnih i internacionalnih humanitarnih inicijativa.

Slika 6. Slobodno vrijeme koje građani provode radeći u nevladinim gradskim udrugama

Sljedeća dva grafikona predočuju podatke vezane za model situacijske reakcije. Tablica 2. donosi usporedni prikaz ocjene demokracije u matičnoj zemlji. Imajući na umu da su demokratski režimi u istočnoj Europi uspostavljeni nakon rušenja komunističke vlasti, riječ je o pokazatelju koji odražava zadovoljstvo ishodom političke tranzicije u tim zemljama. U tom smislu valja biti oprezan u tumačenju razlika između zemalja sa solidnom demokratskom tradicijom i onih s razmjerno malim iskustvom demokratske vlasti. Moguće je, naime, da je prag osjetljivosti na pogreške i zlouporabe demokratske procedure u prvim zemljama niži naprosto zato što su građani naučeni na visoke standarde političkog ponašanja i opću političku stabilnost.

Tablica 2. Zadovoljstvo demokracijom u različitim zemljama (%)

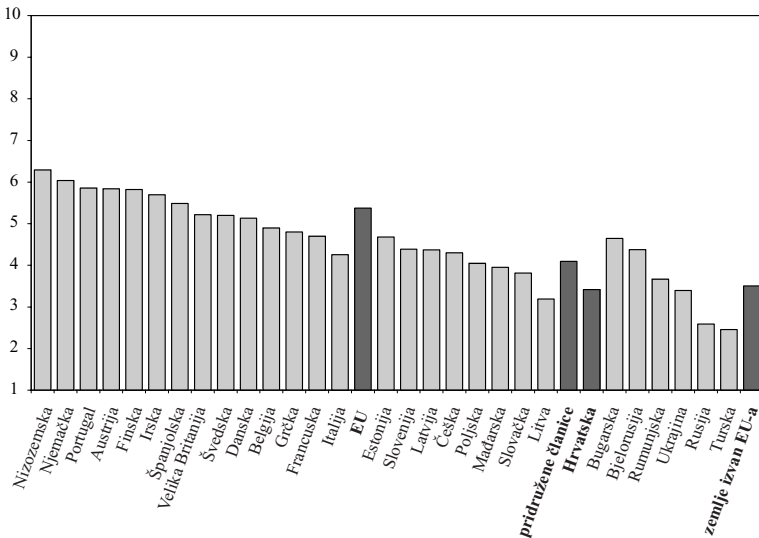
	Vrlo zadovoljni	Zadovoljni	Ne baš zadovoljni	Nezadovoljni
Danska	12,3	54,7	30,0	3,0
Portugal	10,1	66,5	20,2	3,2
Njemačka	10,0	65,4	19,7	4,9
Irska	9,9	53,6	30,0	6,4
Austrija	7,8	69,2	20,2	2,8
Grčka	7,5	47,8	35,8	9,0
Španjolska	6,6	53,9	33,3	6,2
Nizozemska	6,4	67,4	24,2	2,0
V. Britanija	5,5	48,2	35,0	11,3
Francuska	4,4	45,0	39,3	11,3
Finska	4,0	52,6	39,2	4,3
Švedska	2,9	57,0	34,4	5,7
Belgija	2,4	46,9	35,0	15,7
Italija	1,6	34,3	52,7	11,4
Zemlje EU-a	6,5	54,5	32,1	6,9
Poljska	2,0	43,2	41,6	13,1
Estonija	2,0	33,8	51,8	12,3
Mađarska	1,8	29,6	56,2	12,5
Litva	1,6	23,9	52,5	22,0
Latvija	1,3	29,0	59,5	10,3
Slovenija	0,9	44,1	44,4	10,6
Slovačka	0,8	22,6	52,9	23,7
Češka	0,7	36,5	49,7	13,0
Pridružene članice	1,4	32,8	51,1	14,7
Hrvatska	2,2	14,7	58,4	24,6
Bjelorusija	5,8	27,1	39,2	27,8
Turska	3,1	20,7	25,7	50,6
Bugarska	2,9	24,5	49,8	22,7
Rumunjska	1,7	19,2	52,2	26,9
Ukrajina	1,4	14,2	48,5	35,8
Rusija	0,4	6,7	42,9	50,0
Zemlje izvan EU-a	2,5	18,2	45,3	34,1

Prema rezultatima, značajne razlike u ocjeni stanja demokracije postoje između sve tri skupine zemalja ($F = 3121.11$; $p < .001$). Bez obzira na pretpostavljenu veću osjetljivost, najveće zadovoljstvo iskazuju upravo ispitanici iz EU-a. Predvidljivo, najmanje je zadovoljstvo zabilježeno u zemljama izvan EU-a, u sredinama u kojima su zaobilaženje i zlouporabe demokratskih procedura ne samo najkrupnije već i najče-

šće. Za razliku od prethodnih analiza, u ovoj se Hrvatska nalazi bliže prosjeku zemalja izvan EU-a nego prosjeku zemalja pridruženih članica. Valja podsjetiti da su podaci u Hrvatskoj prikupljeni u travnju 1999. godine, osam mjeseci prije posljednjih izbora.

Sljedeći pokazatelj, zadovoljstvo trenutačnom političkom vlašću, prikazuje slika 7. Kao i u prethodnom primjeru, sve se tri skupine zemalja značajno razlikuju ($F=3064.62$; $p<.01$). Razina zadovoljstva najviša je u zemljama EU-a, a najniža u zemljama izvan EU-a. I ta je prosječna vrijednost za Hrvatsku niža od prosjeka pridruženih zemalja. Od svih prikazanih zemalja samo je u tri zemlje (Litvi, Rusiji i Turskoj) zabilježeno niže zadovoljstvo vlašću od onoga u Hrvatskoj.

Slika 7. Prosječna razina zadovoljstva aktualnom vlašću u različitim zemljama (skala od deset stupnjeva)

Želimo li sažeti nalaze do sada prikazanih analiza, valja ustvrditi kako u gotovo svim mjerenim vrijednosnim dimenzijama postoje značajne razlike između tri skupine zemalja. Dakako, te razlike postoje usporedno s brojnim preklapanjima koja su posljedica zamjetnih razlika unutar svake pojedine skupine zemalja (Laitin, 2002). Treba li na temelju tih nalaza gledati na ishod širenja i budućnost EU-a s optimizmom (Zielonka i Mair, 2002; Laitin, 2002) ili s pesimizmom (Fuchs i Klingemann, 2002; Rohrschneider, 2002)? Prema našem sudu, obje su

pozicije ideologizirane jer primijenjena metodologija – na kojoj se temelje sve dosadašnje studije, uključujući i našu – ne omogućuje razlikovanje kvantitativnih (“razlika u stupnju”) od kvalitativnih razlika.⁸

Kada je riječ o postmaterijalizmu i društvenom kapitalu u Hrvatskoj, njihove su razine uglavnom identične prosjeku zemalja pristupnica, odnosno značajno odstupaju od prosjeka zemalja izvan EU-a. No to ne vrijedi za ocjenu demokracije i vlasti, što smatramo situacijskim učinkom ili, preciznije, odrazom nezadovoljavajućeg upravljanja tranzicijskim procesima tijekom devedesetih godina. Dakako, time ne želimo reći da situacijski učinci ne mogu imati trajnije posljedice, osobito ako nezadovoljstvo vlašću postane kronično obilježje. Kao što Misler i Rose (1997:441) pokazuju, procjena vlasti usko je povezana s povjerenjem i objašnjava veći postotak njegove varijance nego pokazatelji tzv. kulturne inercije (naslijeđe socijalizma).

REZULTATI II: POVJERENJE U EUROPSKU UNIJU

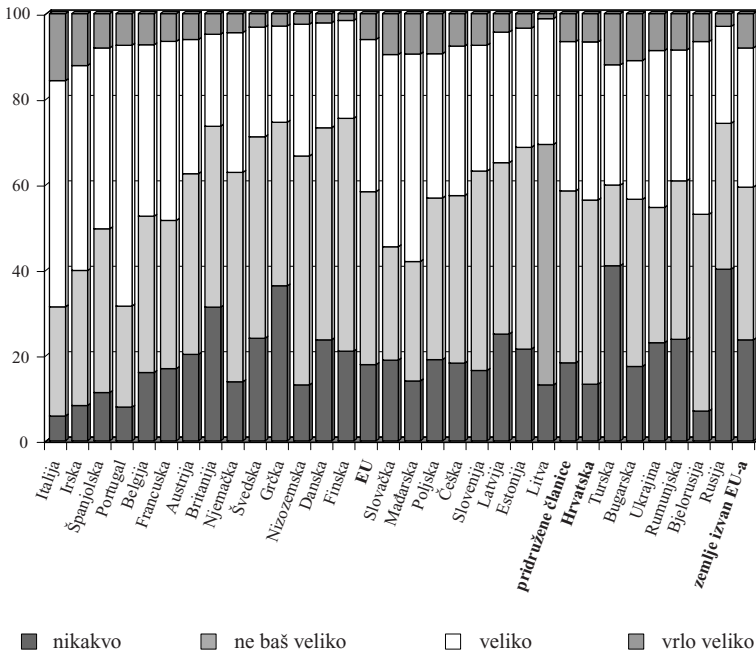
Naš je sljedeći zadatak ispitati povjerenje u EU, koje smatramo ključnim za raspravu o dinamici (i posljedicama) širenja EU-a i ulasku Hrvatske u taj proces. Najprije ćemo pokazati razlike u povjerenju u EU, a zatim ih nastojati rastumačiti analizirajući prediktorsku strukturu, tj. čimbenike koji utječu na povjerenje.

Postojanje povjerenja u EU u tri skupine zemalja, što se vidi na slici 8, pokazuje razlike između zemalja EU-a i pridruženih članica s jedne, te zemalja koje ne pripadaju EU s druge strane. Povjerenje je najviše upravo u zemljama članicama, a potom u pridruženim članicama. Razlika između te dvije skupine zemalja ne doseže statističku značajnost, no obje se razlikuju od posljednje ($F=75.95$; $p<.01$). Povjerenje u EU najmanje je, dakle, u zemljama izvan EU-a. Kakva je situacija u Hrvatskoj? Podaci ohrabruju. Povjerenje u EU u nas je na razini prosjeka zemalja EU-a i pridruženih zemalja.

Činjenica je da uspješnije tranzicijske zemlje iskazuju veće povjerenje u EU od manje uspješnih, najvjerojatnije stoga što građani u integraciji vide jamstvo nastavka reformi kojima su zadovoljni. Koristeći se drugom bazom podataka (*Central and Eastern European Eurobarometar*), Tucker i sur. (2002) pokazuju da isto vrijedi i na mikro-razini, odnosno unutar svake pojedine tranzicijske zemlje. Kao što njihove analize pokazuju, uspješniji individualni akteri (*winner*s) imaju

veće povjerenje u EU od manje uspješnih (*losers*). Na tranzicijsku specifičnost dinamike povjerenja u EU upućuje i Alvarezovo (2002) istraživanje, koje pokazuje, primjerice, da članstvo u sindikatu u zapadnim zemljama smanjuje, a u istočnima povećava povjerenje u EU.

Slika 8. Povjerenje u Europsku uniju u različitim zemljama (%)

Kako objasniti razlike u povjerenju u EU? Da bismo identificirali čimbenike koji su najsnažnije povezani s povjerenjem i odgovorili na početno pitanje, u regresijsku smo jednadžbu uvrstili pokazatelje svih triju eksplanatornih modela (modela postmaterijalističke promjene, modela društvenog kapitala i modela situacijske reakcije), dodatni pokazatelj situacijske reakcije (indeks oportunitizma) i mjeru gospodarske razvijenosti (BDP po stanovniku). Rezultate provedene multivarijatne analize prikazuje tablica 3. Premda zbog veličine ukupnog uzorka (oko 35 000 ispitanika) sedam od devet pokazatelja doseže unaprijed zadanu razinu statističke značajnosti ($p < .01$), najsnažniji je prediktor povjerenja u EU povjerenje u institucije unutar zemlje. Taj se nalaz

poklapa s već spomenutom Andersonovom tezom (1998), prema kojoj se građani, zbog nedostatka informacija o EU, koriste procjenom lokalnih institucija i vlasti kao *proxijem*. Slijede dva pokazatelja situacijske reakcije – zadovoljstvo demokracijom i zadovoljstvo vlašću. Njihova je povezanost s povjerenjem u EU bitno slabija, no pokazuje specifičan utjecaj tranzicije na poimanje EU-a.

Protivno očekivanju, pokazatelj gospodarske razvijenosti (BDP) nije se pokazao čimbenikom koji snažno utječe na povjerenje u EU. Kako to protumačiti? Ostavljajući po strani raspravu o tome koliko je BDP pouzdan pokazatelj gospodarskog stanja, moguće je da je utjecaj BDP-a neizravan, tj. da se većim dijelom iskazuje utjecajem negospodarskih, tzv. *egzogenih* varijabli.^{ix} Analiza tablice korelacija upućuje na značajnu poveznost stupnja gospodarske razvijenosti sa sociokulturnim pokazateljima.^x Dakako, za provjeru teze o neizravnom učinku bit će potreban novi rad i primjena tehnika modeliranja (Arminger & Clogg, 1995).

Tablica 3. Čimbenici povjerenja u Europsku uniju

	b	Beta
Generalizirano povjerenje	.05*	.03*
Povjerenje u institucije	.62*	.36*
Povjerenje u norme (civilnost)	.04*	.03*
Umreženost	.01	.02
Zadovoljstvo demokracijom	.12*	.11*
Zadovoljstvo vlašću	.03*	.08*
Oportunizam	-.02*	-.03*
Postmaterijalizam	.09*	.06*
GDP po stanovniku (1999)	.00*	.06*

*p<.01; R² =.18

Sažimljući nalaze analiza povjerenja u EU, važno je naglasiti dvije stvari. Prvo, povjerenje u EU značajno je veće u skupini tranzicijski uspješnih zemalja. Zemlje koje još uvijek traže izlaz iz tranzicijske recesije i anomalije obilježava veće nepovjerenje. Drugo, naše analize pokazuju da su sociokulturni čimbenici važan prediktor razine povjerenja. Budući da zbog niza metodoloških ograničenja nije moguće precizno odrediti (ni razdvojiti) *ukupni* utjecaj gospodarskih i negospodarskih čimbenika, pre vlast posljednjih u prikazanoj regresijskoj analizi valja uzeti s oprezom.

U svakom slučaju, naši rezultati ne daju pravo Laitinu (2002:76) koji tvrdi da problemi s integracijom novih članica EU-a, bude li ih

uopće, sigurno neće biti “posljedica kulturnih razlika”.^{xi} Ne odbacujući mogućnost političkih frikcija, koje se trenutačno najbolje mogu opisati kao strah novih članica od drugorazrednog statusa (Zielonka i Mair, 2002), sociokulturne su razlike stvarne i u određenim bi uvjetima mogle postati generator razmimoilaženja.

ZAKLJUČCI I PREPORUKE

U prethodnim smo odjeljcima nastojali odgovoriti na dva pitanja: koliko je Hrvatska u vrijednosnom smislu udaljena od EU-a i što, zapravo, utječe na povjerenje u EU. Odgovor na prvo pitanje jest da smo u većini dimenzija – izuzetak je zadovoljstvo političkom vlašću – identični društvima koja upravo postaju članice EU-a (10 zemalja pristupnica). Kada je pak riječ o povjerenju u EU, temeljnim se čimbenikom pokazalo povjerenje ispitanika u institucije matičnih društava. Anderson (1998) ponudio je logično tumačenje tog nalaza: procjenu institucija o kojima nemamo dovoljno informacija i/ili iskustva donosimo na temelju procjene rada usporedivih institucija o kojima imamo podatke. Drugim riječima, ispitanici, osobito oni slabijeg obrazovanja, o transnacionalnim institucijama često sude na temelju stajališta o nacionalnima.

Oba naša odgovora jasno upućuju na važnost mjera kojima bi se povećala vrijednosna konvergencija s EU-om. Smisao tih mjera, dakaako, nije samo olakšanje i ubrzanje integriranja Hrvatske u EU već, ponajprije, ostvarenje veće razine društvenog povjerenja, gospodarske uspješnosti i političke stabilnosti. Premda se to može činiti trivijalnim, potrebno je jasno istaknuti kako želja za promjenom nekih vrijednosnih sklopova nije motivirana “političkom korektnošću”, odnosno potrebom da se dopadnemo onima u čiji klub želimo ući, već nastojanjem da se unaprijedi hrvatska stvarnost. *Zajedničku EU kulturu* autori rada ne shvaćaju kao vrijednost po sebi, već kao nešto što svakodnevni život u okupljenim društvima čini ugodnijim i uspješnijim.

Iz dosadašnje rasprave proizlazi šest kratkih preporuka. Njihov poredak, valja upozoriti, ne odražava važnost već vrijeme potrebno za provođenje.

Borba protiv korupcije. Cilj je zaustaviti širenje cinizma i oportunističkog, osobito među mlađim generacijama (Štulhofer i Rimac, 2002). Kako bi se to postiglo, potrebno je intenzivirati djelovanje postojećih službi, osobito novog odjela za borbu protiv korupcije, dijelom

i medijskom zastupljenošću. Kampanja bi trebala biti sustavna, što znači da je valja započeti u jednom sektoru, a potom prenositi u druge.

Unaprjeđivanje otvorenosti i neovisnosti, ali i kritičnosti i odgovornosti medija. Cilj je omogućiti bolje razumijevanje društvenih odluka i, pritiskom javnosti, unaprijediti proces njihova donošenja. Kvalitetniji mediji utječu na povećanje povjerenja u institucije na dva načina: povećavajući povjerenje u vlastiti rad, te povećavajući kvalitetu donošenja odluka, što (dugoročno) rezultira rastom povjerenja građana u vlast.

Povećanje djelotvornosti pravosuđa. Ciljevi su povećanje povjerenja građana u institucije i, osobito, poticanje generaliziranog povjerenja. Činjenica je, naime, da se povjerenje ne može razvijati u sredini u kojoj se može lako izigrati. Ako tzv. neplatitiše (*free riders*) nisu brzo i učinkovito sankcionirani, povjerenje i kooperativnost kopne. Trenutačno, trajanje sudskih procesa u Hrvatskoj gura društveno povjerenje prema rubu iracionalnosti.

Povećanje informiranosti javnosti o EU. Cilj je povećanje kvalitete povjerenja u EU boljim poznavanjem njegove uloge i aktivnosti, te većim korištenjem njegovih programa i pravosudnih usluga. Premda je, prema podacima Ministarstva za europske integracije, više od 95% građana čulo za EU, znanje hrvatske javnosti o djelatnostima, strukturi i procedurama EU-a, prema našem mišljenju, još je uvijek skromno. Najvažniju ulogu u sustavnom informiranju o EU mora preuzeti obrazovni sustav.

Unaprjeđivanje obrazovne i civilizacijske razine populacije. Ciljevi su poticanje vrijednosne konvergencije i povećanje kapaciteta javnosti za pribavljanje i razumijevanje informacija. Za ostvarivanje tih zadataka nužna je temeljita reforma obrazovnog sustava na svim razinama. Imajući na umu da Hrvatska izrazito zaostaje za obrazovanim prosjekom EU-a (10% visokoobrazovanih u Hrvatskoj prema 17% u EU; ***, 2003a: 5; ***, 2003b: 13), osobito važnim smatramo promjene u sustavu visokog obrazovanja. Tu reformu, koja je nedavno počela, treba usmjeriti na povećanje obuhvata i propusnosti s jedne, te na uvođenje edukacijskih inovacija s druge strane.

Povećanje učinkovitost izvršne vlasti. Kao i u prethodnoj točki, cilj je obnova povjerenja građana u institucije vlasti, osobito u Vladu, povećanjem zadovoljstva učinkom donositelja odluka. Kako bi se to postiglo, nužno je provesti niz akcija sa zadatkom:

- ostvarivanja veće profesionalnosti ljudi na vlasti, što, osim uspostave kulta stručnosti i profesionalne etike, obuhvaća i brižljivo razdvajanje

političkih od gospodarskih uloga (usp. stranačko nominiranje ravnatelja javnih poduzeća); u sredini u kojoj su stranački interesi iznad javnih, profesionalnost je nužno deficitarna;

- ostvarivanja veće transparentnosti rada ministarstava i Vlade, te, poglavito, ažurnijega i potpunijeg obraćanja javnosti kako bi se objasnili i argumentirali razlozi za donošenje određene odluke;
- stroge personalizacije odgovornosti za propuste i pogreške učinjene u “zoni odgovornosti” pojedinog djelatnika/djelatnice – bez obzira na to je li riječ o neadekvatnoj institucionalnoj praksi ili pogrešnoj odluci; promašaji vlasti za koje nitko ne odgovara i neresponzivnost institucija sustava temeljni su izvor nepovjerenja građana.

-
- i* Inglehart je nedavno pokazao kako se “Zapad” i “Istok” zamjetno razlikuju u zastupljenosti postmaterijalističkih vrijednosti (Inglehart & Baker, 2000).
- ii* Za empirijsku potvrdu usp. Deflem i Pampel (1996).
- iii* Ovdje ostavljamo po strani niz kritika upućenih koncepciji društvenog kapitala, osobito u Putnamovoj verziji, koje upućuju na njezinu teorijsku nejasnoću i prevelik obujam, pojednostavnjeno empirijsko mjerenje, zanemarivanje negativnih oblika društvenog kapitala (mafija) itd. (Grix, 2001; Woolcock, 1998; Hospers & Van Lochem, 2002).
- iv* Društveni kapital (social capital) možemo definirati kao skup kulturnih obilježja koja stvaraju i održavaju povjerenje i suradnju unutar društvene zajednice (Štulhofer, 2001). Društveni je kapital obilježje zajednice i kao takav održava se u svakodnevnim interakcijama.
- v* Naše se shvaćanje kategorije civilnosti bitno razlikuje od onoga što ga predlažu Billante i Saunders (2002), za koje je ono poglavito kognitivno i bihevioralno poštovanje drugih članova zajednice.
- vi* Indeks obuhvaća ova kršenja normi: zahtijevanje državnih povlastica na koje se nema pravo, varanje na porezu, podmićivanje kako bi se izbjeglo plaćanje poreza, uporaba narkotika, odlaganje smeća na javnim površinama, prebrza vožnja, vožnja pod utjecajem alkohola, izbjegavanje plaćanja vožnje javnim prijevozom, laganje iz koristoljublja i primanje mita.
- vii* Na nedostatak povjerenja u tranzicijskim zemljama do sada su upozorili mnogi autori (Rose-Ackerman, 2001; Mishler & Rose, 1997; Fuchs & Klingemann, 2002; Mishler & Rose, 1997), naglašavajući negativan učinak rasprostranjene korupcije.
- viii* To najbolje ilustrira empirijski upitan pokušaj argumentiranja fundamentalne razlike u percepciji demokracije na “Zapadu” i “Istoku” (Fuchs i Klingemann, 2002).
- ix* To, drugim riječima, pretpostavlja sekvencijski utjecaj gospodarskih i negospodarskih čimbenika na povjerenje u EU.
- x* BDP je povezan s generaliziranim povjerenjem ($r=.12$), povjerenjem u institucije ($r=.12$), civilnošću ($r=.04$), društvenom umreženošću ($r=.27$), postmaterijalističkim vrijednostima ($r=.21$) te zadovoljstvom demokracijom ($r=.36$) i vlašću ($r=.37$).
- xi* Laitinova (2002) tvrdnja da zajednička europska kultura (common culture) već postoji temelji se poglavito na evidenciji o konvergenciji popularnog ukusa u europskim zemljama. Laitin, naime, smatra da se dokazi o zajedničkoj kulturi mogu naći u prevlasti engleskog jezika, preferiranju američkih filmova i globalnoj pop kulturi.

Premda na jednome mjestu upozorava na nepopularnost europskog filma, Laitin i ne pomišlja da bi se kulturne novosti koje uočava mogle mnogo bolje opisati terminom amerikanizacija. To, prema našem shvaćanju, upućuje na nešto posve različito od strukture koju bismo mogli nazvati zajedničkom europskom kulturom.

LITERATURA

- *** **2003a.** *Razvoj i znanost u Hrvatskoj*. Zagreb: Ministarstvo znanosti i tehnologije RH.
- *** **2003b.** *Hrvatska u 21. stoljeću - znanost*. Zagreb: Ured za strategiju razvitka RH.
- Abramson, P. and Inglehart, R., 1995.** *Value Change in Global Perspective*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Alvarez, R., 2002.** "Attitudes Toward the EU: The Role of Social Class, Social Stratification, and Political Orientation". *International Journal of Sociology* 32 (1), 58-76.
- Anderson, C., 1998.** "When in Doubt, Use Proxies". *Comparative Political Studies* 31 (5), 569-607.
- Arminger, G. and Clogg, C., 1995.** *Handbook of Statistical Modeling for the Social and Behavioral Sciences*. New York: Plenum.
- Coleman, J., 1990.** *Foundations of Social Theory*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Billante, N. and Saunders, P., 2002.** "Why Civility Matters". *Policy* 18 (3), 32-36.
- Deflem, M. and Pampel, F., 1996.** "The Myth of Postnational Identity: Popular Support for European Unification". *Social Forces* 75 (1), 120-143.
- Fuchs, D. and Klingemann, H-D., 2002.** "Eastward Enlargement of the European Union and the Identity of Europe". *West European Politics* 25 (2), 19-54.
- Fukuyama, F., 1995.** *Trust*. New York: Free Press.
- Fukuyama, F., 2000.** "Social Capital and Civil Society". *IMF Working Paper* Z13.
- Grix, J., 2001.** "Social Capital as a Concept in the Social Sciences: The Current State of the Debate". *Democratization* 8 (3), 189-210.
- Hospers, Gert-Jan and Van Lochem, M., 2002.** "Social Capital and Prosperity: Searching for a Missing Link". *New Economy* 9 (1), 52-56.
- Inglehart, R., 1995.** "Changing Values, Economic Development and Political Change". *International Social Science Journal* (145), 379-403.
- Inglehart, R., 1997.** *Modernization and Postmodernization: Cultural, Economic, and Political Change in 43 Societies*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Inglehart, R. and Baker, W., 2000.** "Modernization, cultural change, and the persistence of traditional values". *American Sociological Review* 65 (1), 19-51.

- Laitin, D., 2002.** "Culture and National Identity: 'The East and European Integration'". *West European Politics* 25 (2), 55-80.
- McLaren, L., 2002.** "Public Support for the European Union: Cost/Benefit Analysis or Perceived Cultural Threat?" *Journal of Politics* 64 (2), 551-566.
- Mishler, W. and Rose, R., 1997.** "Trust, Distrust, and Skepticism: Popular Evaluation of Civil and Political Institutions in Post-Communist Societies". *Journal of Politics* 59 (2), 418-451.
- Misztal, B., 1996.** *Trust in Modern Societies*. Cambridge: Polity Press.
- Prentoulis, N., 2001.** "On the Technology of Collective Identity: Normative Reconstructions of the Concept of EU Citizenship". *European Law Journal* 7 (2), 196-218.
- Putnam, R., 1993.** *Making Democracy Work*. Princeton: Princeton University Press.
- Putnam, R., 2000.** *Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community*. New York: Simon and Schuster.
- Rimac, I. i Črpić, G., 2000.** "Pregled postotaka i aritmetičkih sredina: Europsko istraživanje vrednota". *Bogoslovska smotra* 52 (2), 191-232.
- Rohrschneider, R., 2002.** "The Democracy Deficit and Mass Support for an EU-wide Government". *American Journal of Political Science* 46 (2), 463-475.
- Rose-Ackerman, S., 2001.** "Trust and Honesty in Post-Socialist Societies". *Kyklos* 54 (2-3), 415-444.
- Štulhofer, A., 2001.** *Nevidljiva ruka tranzicije*. Zagreb: Hrvatsko sociološko društvo.
- Štulhofer, A., 2001.** "Dinamika sociokulturnog kapitala 1995.-1999." u M. Meštrović, ur. *Globalizacija i njene refleksije u Hrvatskoj*. Zagreb: Ekonomski institut.
- Štulhofer, A. i Rimac, I., 2002.** "Oportunizam, institucije i moralni troškovi: sociokulturna dimenzija neslužbenog gospodarstva u Hrvatskoj 1995-1999". *Financijska teorija i praksa* 26 (1), 213-228.
- Torsvik, G., 2000.** "Social Capital and Economic Development". *Rationality and Society* 12 (4), 451-476.
- Tucker, J., Pacek, A. and Berinsky, A., 2002.** "Transitional Winners and Losers: Attitudes Toward EU Membership in Post-Communist Countries". *American Journal of Political Science* 46 (3), 557-571.
- Woolcock, M., 1998.** "Social Capital and Economic Development". *Theory and Society* 27, 151-208.
- Zielonka, J. and Mair, P., 2002.** "Introduction: Diversity and Adaptation in the Enlarged EU". *West European Politics* 25 (2), 1-19.